

Beszámoló

Az elmúlt évben egy verseskötet megírására igényeltem a Communitas Alapítvány alkotói ösztöndíját, a benyújtott pályázatban röviden a következőt vállaltam: „A terveim szerint (a kötet) 50-60, vagy több – terjedelem és forma szempontjából is – eléggé változatos verset fog tartalmazni.”

A az *éves alkotói tervben* leírtakhoz képest sokat változott az elképzelésem, főleg ami a kötet szerkezetét, és összetételét illeti, a fő irányvonal viszont – főleg tartalmi szempontból – megmaradt. Így a fő téma továbbra is az emberek között mindig jelen levő egység és hasonlóság, és az ezzel egy időben mindig jelenlevő különbözőség és elutasítás, valamint a minket körülvevő tárgyi és élővilághoz, és magunkhoz fűzött viszonyunk. Ugyanígy továbbra is a kisemberekről és a mindennapi életről szól a versek jelentős része.

A jelenlegi kéziratban – bár nagy részüket megtartottam – már nem a portréversek dominálnak, hanem csak a kézirat negyedét teszik ki hozzávetőleg, ami kapcsolódik a nagyobb szerkezeti változtatásokhoz is. Eredetileg – ahogy ezt az alkotói tervben is írtam – ciklusok helyett a szövegek *ciklikus elrendezésével* szerettem volna kihozni a kötet szerkezetét, de ahogy elkészültek az újabb szövegek, úgy döntöttem változtatok, és két (kissé rendhagyó) *ciklusra* bontottam a kéziratot. Cikluscímek helyett 1-1 külön oldalra kiírt idézet választja el ezeket:

„Apám, bárcsak te is látnád a madarakat, ők már megtalálták a szabadságukat.” – Hyūga Neji

„Mind egyformák vagyunk, mint a galambok.” – Bérczesi Róbert

A másik lényeges változtatás, hogy az eredeti *dolgok* munkacímet kiegészítettem, így a kötet végleges címe *dolgok óceán* lett. A kötet szerkezetét így most már a két szavas munkacím, a két ciklus és az ezeket tagoló két idézettel való játék adja.

Az ösztöndíj periódusa alatt sikerült elérnem a tavaly kitűzött célt, a kézirat elkészült, és (bár ez még nem teljesen biztos) az Erdélyi Híradó Kiadó és a Fiala Írók Szövetsége közös kiadásában fog megjelenni. Emellett múlt év végén elkezdtem újra prózával próbálkozni és fordítani néha, főleg románról. A prózákat illetően, eddig 4 novellát sikerült megírni, bár a

publikációt még halogatom, mert úgy érzem van még rajtuk csiszolgatni való, versfordításaim közül néhány pedig jelenleg is elbírálásra vár.

Az ösztöndíj mindezek mellett hozzájárult ahhoz is, hogy a jelenlegi nehéz helyzetben is tudtam a mindennapi költségeim fedezése mellett időt és pénzt szánni arra, hogy fejlesszem magam. Nemrég elkezdtem a sofőriskolát, az ösztöndíj folyósítása alatt szereztem be a munkámhoz is hasznos könyveket, és tavaly elkezdtem spanyolul is tanulni szabadidőmben. Habár csak nemrég kezdtem a nyelvtanulást, és csak gyakorlásból fordítgatok, a Versumnál már leközltek az első versfordításomat Luna Miguel – Mudanza című rövid verséről.

Az alapítvány megelőlegezett bizalmát ezúton is köszönöm.

dolgok

ott formálja a gondolatokat ahol teremnek
több hektárnyi leégetett tarló fölött hamu száll
ahol mezőgazdasági gépek zugaiban
rozsdá képződik azt látja csak
hogya a lassú enyészet (pedig a dolgok
körülötte hasonló köreiket futják)
a vágányokat benőtte a bozót
és épp most neki ringatózik
a szántó föld végigfeszül a láthatáron
és eregeti a trágya illatát
az elhagyott bányá csupasz járataiban
a síneket a régi vezetékeket
a denevérek apró csontjait a hús porát
és mindent ami még ott majd a föld – – –
meg hogy ami az égből jött az égbe távozik ő meg
szeretne tisztábban látni mégis
kétségbeesés fogja el pedig a dolgok
hasonló köreiket futják

tompulás

még télen tetováltad rám ezt az együgyű rajzfilm medúzát
kértelkezzél válassz helyettem – legyen ez mert olyan cuki –
mondtad azzal az állandó fülig érő vigyorral a képeden
mutattad a rajzaidat és arról beszéltél hogy még nincs
saját stílusod csak másolgatsz portrézol de hirtelen
félre kaptad a rajztömböt ne lássam a szkeccset
amit az előzetesben firkáltál akkor összhangba
került a tekinteted azzal a kuporgó alakkal
a kontúrokon kívül elkent grafitpor a testen
semmi részlet csak egy üres szempár
ahogy minden az ez sem a sajátod
csak egy állapot ami testet talált –
és ha tényleg egyek vagyunk isten
árva gyerek és tengernyi homokozó
várja a játszótársakat – mióta együgyű
medúzák úsznak a karomban
idegen vizek szivárognak át rajtam
langyos tengerek köpnek partra

miután olyan tisztára mostak
hogymarad a félelem is
és olyan áttetsző leszek
hogymcsak a mély

a főszakács

miden reggel ugyanazzal indít „na si dragoste ai facut aseara?”
van hogymelőbb kérdezi dugtam-e és csak utána köszön

gyakran mesél a csajairól mostanában került egy oficiál
csaláadorvos szőke mosolygós mutatja a közös képeket
és arról beszél hogymvissza kéne vegyen a csajozásból

50 múlt de fittebb mint én valaha
volt atléta szakács sport-valóságshow szereplő –
látszólag nem sértődik meg ha azt mondják rá hogymceleb

a vállán tribál az alkarján rózsafűzér tetoválás
a másikon szélrózsa részlegesen szétégett világtérképpel
fejkendő hord sportcipőt meg adidas nadrágot

a látása már romlik a rendeléseket én olvasom fel neki
a szemüvegét nem hordja tekintetében nem látok rosszindulatot

hanyagul dolgozik a nyomában minden szanaszét
ebédidőben a legnagyobb hajtásban pakolja a családjának
barátainak hivatalos és nem hivatalos csajainak a kaját

percek alatt húz le söröket a kamerák holterében
és sikeresen diplomáciázik a kollégák javára a főnökséggel
50 év az országban és vegyes család – jobban ismeri a helyi viszonyokat

naphosszat csóválja a fejét úgy gondolja túlmkeveset szerelmeskedünk
szinte csak nőkről beszél pl. a lányáról aki színészetet tanul de leasett
a színpadról és nemrég két csavart tettek a lábába

vagy a nagyanyjáról aki magyarul tanította folyton arra kér
hogymhasználjuk vele a nyelvet mert másképp kiesik a gyakorlatból
a barátairól nem tudok az apjáról is csak annyit hogymnagy pizdár volt az öreg

a bányaváros kutyái

a színház melletti romos blokkok között
falkába verődve figyelték az érkezésünket
az épületekben öregasszonyokat láttam
ruhát teregetni oda ahol régen ablakok voltak

cipeltük a díszleteket közben a kutyák mintha
többször is rohamra készültek de félúton mindig
megtorpantak végül ebédkor biztos távból
kuncsorogva pár falat szendvicsért

a színház emeletén a közkönyvtár ablakában az utca
felé fordított hangszóróból szólt valami kommersz tuc-tuc
jelezve az esti előadást közben egy részeg vagy bolond
öreg extázisba táncolta végig az összes dalt a bejárat előtti téren

mi újra meg újra kétségbe ejtettük az egyetlen alkalmazottat
rammstein dalokat raktunk a városiaknak keresztény
hardcoret magyar punkot meg oldschool gangsta rappet
mondtuk hogy egy rakás szar ez a tucatzene

erre ő megpróbált kiegyezni velünk pár quimby dalban
később el akartam lopni egy ginsberg kötetet de meggondoltam
és inkább felolvastam a kollégámnak a záróizmot
röhögtünk egy sort és vártuk a színészeket

néha a hátsó bejáratnál cigiztünk és figyeltem a falkát
egyiküknek véres kinövés volt a végbelén
és a hasán akkora daganat csüngött mint az öklöm
egy másiknak mindkét szeme hiányzott

valamennyiről foltokban hullott a szőr
és olyan gyönyörűek voltak ahogy félbehagyott
rohamaikat figyeltem folyton elfogott a szomorúság
mégis segítették újra feltelni lassan nem is tudom mivel